

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/166/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6115010558
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alojz Palaj
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6115010558.1

Uznesenie

Krajský súd Banská Bystrica, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Alojza Palaja a sudcov JUDr. Slavoj Sendeckého a JUDr. Mária Šuleja, na verejnom zasadnutí dňa 22. januára 2020, prejednal odvolanie obžalovaného V. M., proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica z 23.09.2019 sp.zn. 3T/45/2015 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného V. M. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný V. M. uznaný za vinného z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 Tr. zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na ust. § 140 písm. f) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že dňa 23. decembra 2014 asi o 04.43 h na ul. V. B., W., okres A. A., pred bránou rodinného domu č. XX/X pred viacerými tam prítomnými osobami slovné zaútočil na V. A., ktorému povedal „Cigáň si nezaslúži žiť v strede dediny, nemáte tu čo robiť“, následne sa rozbehol smerom ku bráne, ktorú rukami držal V. A., aby mu zabránil vstupu na pozemok, obvinený vo výskoku kopol pravou nohou do bránových dverí, ktoré v tom čase držal V. A., pričom mu zasiahol pravú ruku v oblasti prstov, čím mu spôsobil zlomeninu hlavičky piatej záprstnej kosti pravej ruky bez posunu úlomkov s dobou liečenia a práceneschopnosti 5-6 týždňov.

Za to bol odsúdený podľa § 364 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2,4 Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov, podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. výkon trestu odňatia slobody mu bol podmienenečne odložený a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu bola určená skúšobná doba v trvaní 18 mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenému V. A. kodu v sume 495,- Eur.

Proti rozsudku okresného súdu podal obžalovaný v zákonnej lehote odvolanie, ktorým sa domáhal preskúmania napadnutého rozsudku, jeho zrušenia a oslobodenia spod obžaloby.

V dôvodoch odvolania vyslovil názor, že nebolo žiadnym relevantným dôkazom preukázané, že došlo k spáchaniu skutku, ktorý mu je kladený za vinu a že tento skutok spáchal on. Naopak, z tohto vyplýva, že od času, kedy mal údajne fyzicky napadnúť poškodeného V. A. a lekárskej jeho ošetrovaním, je časový odstup 5 hodín. Je minimálne nelogické, ak by poškodený utrpel zranenia v čase okolo 04.45 hod. ráno, tento by vyhľadal lekárske ošetrovanie s významným časovým odstupom o 09.27 hod. S týmto časovým odstupom mohlo k zraneniu poškodeného dôjsť aj v čase pred fyzickým útokom, resp. po ňom iným spôsobom ako konaním obžalovaného. Teda absentuje príčinná súvislosť medzi vznikom zranenia, ošetrovaním zranenia a so skutkom.

Družka poškodeného Y. T. videla poškodeného tlačiť bránku oproti smeru ako ju tlačil obžalovaný, ktorý chcel ísť do dvora. Potom, keď prišiel dnu, poškodený mal problémy s pravou rukou a bol s tým potom aj u lekára. Ona privolala hliadku polície, ktorá kontrolovala obžalovaného s odstupom niekoľko hodín od spáchania skutku.

Je teda zrejme, že družka poškodeného mala vedomosť o zranení poškodeného, ale nevolala zdravotnú pomoc, ale volala políciu. Je potom otázne, prečo družka poškodeného neprivolala zdravotnú pomoc súčasne s políciou.

Odmieťa tvrdenie prvostupňového súdu, že kopal do brány s vedomosťou, že môže spôsobiť osobe za ňou stojacej, resp. snažiacej sa ju zavrieť, ublíženie na zdraví, a to zlomeninu prsta. Útok na bránu z jeho strany nevedol proti poškodenému, ale len voči bráne, ktorú mal poškodený zatláčať. Ohľadne spôsobu, akým mal poškodený tlačiť na bránu a akým spôsobom sa brána otvárala (smerom dovnútra alebo smerom von), existuje zjavný rozpor, najmä pokiaľ ide o mechanizmus vzniku zranení poškodeného. On ani nepredpokladal, že by pri kopnutí do bráničky mohol poškodenej ublížiť na zdraví. Vzhľadom k tomu, že pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu ublíženia na zdraví v zmysle § 156 Tr. zák. absentuje úmysel páchatel'a, mohlo ísť len o nedbanlivostné konanie. Nebolo preukázané, že niet pochyb, že vedel, že môže svojím konaním ohroziť život alebo zdravie poškodeného. Bez bližšieho dokazovania súd dospel k záveru o nepriamom úmysle obžalovaného ohroziť zdravie poškodeného a pritom sa nevysporiadal s otázkou, či sa jedná o priamy alebo nepriamy úmysel. On jednoznačne nemal v úmysle spôsobiť poškodenému akúkoľvek ujmu na zdraví, nekonal teda ani len v nepriamom úmysle, pretože s následkom takého činu nebol uzrozmeneý. V jeho prípade však absentuje táto vôľová zložka, ktorá je podstatným znakom úmyselného konania či už priameho alebo nepriameho. Ako je zrejme, útok bol smerovaný voči drevenej bráničke a nie voči poškodenému.

Nie je tiež zrejme, z čoho súd vychádzal pri posudzovaní okolností, či viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, zo strany obce W., v ktorej má trvalý pobyt, hodnotený nebol a od obce súd nemá žiadne stanovisko. V minulosti nebol odsúdený, ani trestne stíhaný. Súd sa žiadnym spôsobom nezaoberal okolnosťou, či sa staral o rodinu, plnil si svoje povinnosti v práci, ako aj v spoločnosti, prípadne, či si plnil iné povinnosti. Bral v úvahu len uložené sankcie za priestupky a na iné okolnosti neprihliadal.

Krajský súd na základe odvolania obžalovaného preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť napadnutého rozsudku a konanie, ktoré rozsudku predchádzalo, pritom zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazné prostriedky v záujme ustálenia skutočného stavu veci, a to pri plnom rešpektovaní všetkých základných zásad trestného konania pri vykonávaní dôkazov. V dôvodovej časti rozsudku v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. vysvetlil, ktoré skutočnosti mal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové a právne závery a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov jednotlivo i v ich súhrne.

Súhrn priamych dôkazov, hlavne vo forme výpovedí poškodeného, čiastočne aj obžalovaného, ako aj družky poškodeného ako svedkyne, spolu s nepriamymi dôkazmi, hlavne vo forme lekárskeho správy z ošetrovania poškodeného a znaleckého posudku na zranenie poškodeného, vedie aj krajský súd po vyhodnotení dôkazov na základe zásad správneho myslenia a vnútorného presvedčenia v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. k zhodnému záveru so súdom prvého stupňa, že obžalovaný sa dopustil predmetného skutku a správne potom bolo konanie obžalovaného podradené pod príslušné ustanovenie Trestného zákona.

Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd v dôvodovej časti napadnutého rozsudku v stručnosti zrozumiteľne a v dostatočnej miere prebral dôkazy, vysvetlil, ako dôkazy hodnotil, ktorým dôkazom veril, ktorým nie a prečo konanie obžalovaného podradil pod príslušné ustanovenie Trestného zákona.

Vzhľadom k tomu, že súd prvého stupňa dostatočne zákonným spôsobom odôvodnil všetky výroky napadnutého rozsudku, s týmito sa odvolací súd stotožnil, osvojil si ich, a preto v ďalšom na ne iba poukazuje.

Reagujúc na odvolanie obžalovaného musí súd konštatovať, že nebol dôvod neveriť výpovedi poškodeného, že to bol práve obžalovaný, kto sa dopustil predmetného konania v nočných hodinách, snažil sa dostať do dvora rodinného domu, kde býva poškodený so svojou rodinou, bránil mu v tom tým, že držal bráničku, ktorá sa otvárala smerom dovnútra, keď nemohol premôcť poškodeného, tak obžalovaný silno kopol do tejto bráničky a sila vyvinutá kopom sa preniesla práve na bráničku a zasiahla ruku poškodeného, kde mu spôsobila predmetné zranenie. Je zrejme, že sila vyvinutá kopnutím pri priamom zásahu bola spôsobilá spôsobiť zranenie, rozdiel je len v tom, že obžalovaný nekopol priamo poškodeného, ale túto silu preniesol na bráničku, ktorú držal poškodený, o čom obžalovaný dobre vedel, keďže sa mu nedarilo otvoriť bráničku už predtým práve preto, že ju držal poškodený a jednoznačne týmto spôsobom spôsobil zranenie poškodeného, vedel, že takýmto konaním môže spôsobiť takéto následky, s čím bol jednoznačne minimálne uzrozmeneý, ktoré konanie spadá pod zavinenie podľa § 15 písm. b) Tr. por., teda, že konal v nepriamom úmysle.

Odvolací súd tiež nemal dôvod neveriť poškodenému, že nešiel ihneď so zranením na ošetrovanie jednak z toho dôvodu, že toto priamo po útoku sa nemuselo javiť tak vážne ako v ranných hodinách, keď začal

pociťovať vážnejšie problémy a nebol ani zistený dôvod, prečo by poškodený uviedol ako páchatela, ktorý mu spôsobil zranenie, práve obžalovaného, pokiaľ by si takéto zranenie spôsobil sám, resp. by ho spôsobil niekto iný. Je pritom z lekárskeho správ a znaleckého posudku jednoznačne preukázané, že práve týmto mechanizmom, ako popísal poškodený, mohlo vzniknúť zranenie, ktoré poškodený utrpel na ruke.

Hlavne tieto dôkazy viedli odvolací súd k jednoznačnému záveru, že obžalovaný spáchal skutok tak, ako bola ustálená vina v napadnutom rozsudku, vrátane právneho posúdenia predmetného skutku, a to prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. v súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na ust. § 140 písm. f) Tr. zák., pretože obžalovanému inému úmyselne ublížil na zdraví a dopustil sa fyzicky na mieste verejnosti prístupnom hrubej neslušnosti tým, že napadol iného a čin spáchal z osobitného motívu.

Odvolací súd nezistil pochybenie ani vo výroku o treste napadnutého rozsudku, pretože súd prvého stupňa pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu prihliadol na všetky významné skutočnosti, hlavne v zmysle § 34 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., ktoré mali vplyv na rozhodnutie o druhu a výmere trestu, v prospech obžalovaného vyplýva skutočnosť, že doposiaľ súdne trestaný nebol, ale na druhej strane v jeho neprospech vyplýva obsahly zoznam priestupkov, ktorých sa obžalovaný v poslednej dobe i dlhodobejšie dopustil, dopúšťa sa konaní výtržnosti, ublíženia na zdraví, konaní narušujúcich občianske spolunažívanie, má záporný postoj k občanom rómskeho pôvodu, z ktorého vyplývajú aj viaceré priestupky a v konečnom dôsledku aj samotné konanie v tejto veci, čo dáva najavo protizákonným konaním. Potrestania za priestupky u obžalovaného vôbec neplnia zákonom sledovaný účel, pretože sústavne pácha tieto priestupky napriek potrestaniam, u obžalovaného preto prichádza v úvahu uloženie trestu odňatia slobody s hrozbou, že jeho výkon bude nariadený a takto má byť na obžalovaného pôsobené po dobu 18 mesiacov, trest mu bol uložený vo výmere 16 mesiacov, výkon ktorého bude nariadený, pokiaľ obžalovaný v skúšobnej dobe 18 mesiacov spácha iné protizákonné konanie a v skúšobnej dobe sa neosvedčí. Trest je uložený na dolnej hranici trestnej sadzby zvýšenej podľa § 38 ods. 4 Tr. por., pretože dolná hranica sa zvýšila o jednu tretinu z dôvodov prevahy priťažujúcich okolností nad okolnosťami poľahčujúcimi, keď bola zistená len priťažujúca okolnosť a poľahčujúce okolnosti neboli zistené, tak, ako to vysvetlil vo svojom rozsudku prvostupňový súd.

Súd prvého stupňa nepochybil ani vo výroku o náhrade škody, keď uložil obžalovanému povinnosť nahradiť škodu, ktorú spôsobil poškodenému svojou trestnou činnosťou, poškodený si uplatnil svoj nárok riadne a včas a o opodstatnenosti tohto nároku nemal pochybnosti ani odvolací súd.

Z uvedených dôvodov rozhodol krajský súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.